

စိမ္မေကိုယ်
ပူဇော်

Smile

လမ်းပေါ်တွင် လူငယ်နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအငြင်းအခုံ ဖြစ်နေသော ပွဲကို လမ်းသွားလမ်းလာများ က
ရပ်ကြည့်နေကြရာ မကြာမီအချိန်တွင် ကြည့်ရှုသူတော် တော် များ လာလေ၏ ။

(၁)

‘ငါက သူ့ကို မင်းချစ်တာထက် ပိုချစ်တာကွ...’

‘အံ့မယ်... အဲဒီလိုပြောရအောင် မင်းက သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လို့လဲ...’

‘ရူးလောက်အောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ မင်းကြားဖူးမှာ ပေါ့’

‘ကြားဖူးပ... ဘာလဲ မင်းက သူ့ကို ရူးလောက်အောင် ချစ်လို့လား’

‘အဲဒီထက် ပိုတယ်... ငါက သူ့ကို သေလောက်အောင် ချစ်တာ သိပြီလား...’

‘ဒါဆို မင်းနဲ့သူနဲ့ ညားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ပဲ ညားလိမ့်မယ်...’

‘ဘာကွ... ဘာဆိုင်လို့ မင်းနဲ့ပဲ ညားရမှာ လဲ...’

‘မင်းက သေလောက်အောင် ချစ်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကို ရရင်တောင်မင်းက
သေနေပြီလေ... ဒီတော့... ဟဲ... ဟဲ...၊ ငါက သူ့ကို ရူးလောက်အောင်ပဲ ချစ်တာဆိုတော့
သူက အရူးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရမှာ ပေါ့...’

‘အဲဒီလိုကြေးသာဆိုရင် မင်းနဲ့လည်း ညားမှာ မဟုတ်ဘူး...’

‘အင်... ဘာ ဖြစ်ရပြန်တာလဲ...’

‘သူက အရူးဆိုရင် ကြောက်တယ်ကွ၊ ဒီတော့ မင်းကို ယူမှာ မဟုတ်ဘူး...’

အဲဒီ လိုနဲ့ ငြင်းခုံနေလိုက်ကြတာ တော် တော် နဲ့ကို မပြီးတော့ဘူး၊

ကြာလာတော့ ရပ်ကြည့် နေတဲ့လူတွေ က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ...။

‘ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ စကားနိုင်လှနေတာ ကြာပြီ၊ ငါတို့

ရပ်ကြည့်နေတာလည်း ညောင်း နေပြီ၊ နေပါဦး... မင်းတို့က ဘယ်ကောင်မလေးကို
ဒီလောက်အသည်းအသန် ချစ်နေရတာ လဲ၊ ငါတို့လည်း ဘယ်သူတုံး... ဘယ်သူတုံး ဆိုပြီး
သိန်း သိန်းနဲ့ စောင့်နေရတာ ကွ...’

ဟု ပြောယူရတဲ့အထိ ဖြစ်လာလေ၏ ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူတို့နှစ် ယောက် ငြင်းသာငြင်းနေကြတာ၊
ဘယ်သူ့ဘယ် သူဆိုတာကို နာမည် တပ်မပြောကြဘူး ဖြစ်နေသည်။

ကျန်ရပ်ကြည့်နေသူများ ကလည်း တစ်ယောက် တခွန်းဝိုင်းပြောသော ကြောင့်
ငြင်းခုန်နေ သော လူငယ်နှစ် ဦးမှာ ရပ်သွား၏ ။

‘ကဲ... ပြော... ဘယ်သူလဲ...’

ထိုအခါကျတော့လည်း မင်းပြောလိုက်၊ ငါပြောလိုက်နှင့် ဖြစ်နေကြသေးသည်။
စိတ်မရှည် သော လူ တစ်ယောက် က...

‘အာ... တော် ကြပါတော့... မောင်ဖေ... မင်းအရင်ပြော...’

ဟု ဆိုလိုက်မှပင် မောင်ဖေဆိုသော လူငယ်က မဆိုင်မတွဘဲ ပြောချလိုက်၏ ။

‘ဦးလေကော သမီး ချိုအီကို ပြောတာပါ...’

‘ဒါဆို မင်းတို့နှစ် ယောက် သူ့ကို ချစ်နေတာ သူသိပြီးပြီပေါ့...’

‘ဟင့်အင်း... သိသေးဘူး...’

‘ဟာကွာ... ဒါနဲ့များ ဘယ်သူက ပိုချစ်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့

ငြင်းနေကြသေးတယ်...’

‘မငြင်းလို့မရဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီကောင် မောင်ကိုက အရင်စပြောလို့ ကျွန်တော်
က သူ့ထက်ပိုချစ်ကြောင်း ပြန်ပြောနေရတာ...’

အားလုံးကလည်း မောင်ဖေနဲ့ မောင်ကို အကြောင်းကို သိပြီးကြသူများ
ဖြစ်သော ကြောင့် တချို့က ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေကြ၏။

‘အချင်းချင်းတွေ ပဲကွာ ငြင်းမနေကြပါနဲ့...’

‘အာ... မရဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီကောင်မောင်ဖေက အချင်းချင်းရော ဘာရော
သိတာမဟုတ် ဘူး၊ ဇွတ်ငြင်းနေတာ... ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်...’

‘ဘာပြောလဲ’

‘မင်း အသိဉာဏ်က ဘူးသီးလောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါကို ခံပြင်းနေတာ...’

‘ဟင်... ကောင်းသားဘဲ၊ ဘူးသီးက ကြီးတယ်လေ၊ မင်း အသိဉာဏ်ကြီးတယ်လို့
ပြော တာမဟုတ်ဘူးလား...’

‘မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဒီကောင်က သူ့အသိဉာဏ်ကျတော့ အုန်းသီးနဲ့
တူတယ်တဲ့...’

‘ရှုပ်ကုန်ပြီး... ပြောစမ်းပါဦး အဲ့ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမခံချင် ဖြစ်နေရတာ လဲ...’

‘သူဆိုလိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်...’

‘အေး... ပြောပါဦး...’

‘ဘူးသီး ဆိုရင် နုတယ် ပျော့တယ်လေ...’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်လေ...’

‘ဒီတော့ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်က နုတယ်၊ ပြီးတော့ အုန်းသီးက မာတယ်၊
ရင့်တယ်ဆိုတာ သူ့အသိဉာဏ်က ရင့်ကျက်တယ် ဖြစ်နေဘူးလား...’

‘အေး... ဟုတ်သလိုလိုပဲကွ...’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် က ဒီကောင့်ကို အနိုင်မယူချင်လို့၊ အနိုင်ယူချင် အပျော့ပဲဗျ၊
..’

‘ဟေ... ဘယ်လိုမျိုးလဲ...’

‘အုန်းသီးက အရည်ပဲရှိတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဒီကောင့်ဦးနှောက်မှာ အရည်တွေ
ကြီးပဲလို့ ပြောလိုက်ရင် မပြီးဘူးလား...’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ အဲ့ဒါ ဘာ ဖြစ်လို့ မပြောလဲ...’

‘အဲ့ဒီလိုကျရင်လည်း သူက ပြောဦးမှာ ဗျ...’

‘အဲ့ဒီအရည်ကိုပဲ လူတွေ က တခုတ်တရနဲ့
သောက်သုံးချင်နေကြတာဆိုပြီးတော့ပေါ့...’

မောင်ကိုစကားကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

‘အေးပါကွာ... ဒီတော့ မင်းတို့က ဆက်ငြင်းကြမယ်ပေါ့...’

မောင်ဖေက...

‘အဲ့ဒီလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငြင်းတာ ကတော့ အတိုင်းအတာတခုထိပဲ
ငြင်းဖို့စဉ်းစား ထားပါတယ်...’

‘အံ့မယ်... စကားက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပြောပါဦး မငြင်းတော့ရင် မင်းတို့နှစ်
ယောက် က ဘာဆက်လုပ် ကြမှာ လဲ...’

‘ကောင်မလေးကို သူ့အဖေဆီမှာ သွားတောင်းမယ်လေ...’

‘ဟင်...နှစ် ယောက် လုံးလား...’

အားလုံး မျက်လုံးပြူး သွားကြ၏ ။

‘ဟုတ်တယ်...’

‘ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား...’

‘ဒါ ကတော့ သူ့အဖေနဲ့ သူ့သမီးသဘော ဖြစ်သွားပြီ... ဦးလေးရဲ့...’

ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ထဲက သူတို့သဘောကျတဲ့ သူကို ရွေးပစေပေါ့...’

‘အင်...’

မောင်ဖေ

(က)

သူ ကတော့ ဒီရွာမှာ အေးဆေးပါပဲ၊ မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီး ဆွေမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ပေါ့၊ မိဘတွေ ချန်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ၊ အငှားချထားခဲ့တဲ့ လယ်တွေ ဆီကရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ရပ်တည်နေတဲ့ သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ တစ်ယောက် စာအပြင် ပိုပိုလုံ့လုံ့ စုဆောင်းမိလည်း ရှိပါသည်။ သူက အားရင် စာဖတ် သည်။ ပုဂ္ဂလိက စာကြည့်တိုက်ဆိုပြီးလည်း စာကြည့်တိုက်လေးတစ်ခု ထောင်ထားသေး၏ ။

ဈေးနှုန်းချိုသာစွာ နဲ့ ငှားရမ်းဖတ်ရှုနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ ရွာမှာ စာဖတ်တဲ့သူများ အောင် လုပ်ပေးတဲ့ စာကြည့်တိုက်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူးပေါ့။

သူက ရွာမှာ ရှိတဲ့ ပညာတတ်အနည်းငယ်တွေ ထဲက တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်သည်။ စာလေး ဘာလေးတွေ ဖတ်တော့ လူတွေ က ပြဿ နာ ဖြစ်တာတို့၊ ကိစ္စတစ်ခုခု စဉ်းစားစရာရှိတာ တို့ဆိုရင် သူ့သွားမေးတာလည်း ရှိတတ်သည်။

သူကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ပြောပြရှာပါသည်။ သူမတတ်နိုင်ရင်လည်း တကူးတက ရှာပြီး ဖြေရှင်းပေးတတ်သည်။ တခါတုန်းကဆိုရင် ရွာမှာ ရှိတဲ့ အဘိုးကြီးလင်မယားနှစ် ယောက် က မောင်ဖေကို လာတွေ့ သည်။

‘မောင်ဖေ...’

‘ဗျာ... အဘိုး ဘာအလိုရှိလို့လဲ...’

အိမ်ရှေ့ သစ်ပင်အောက်ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

‘မင်း... ပြောစရာရှိလို့...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဘာများ လဲ အဘိုး...’

‘အိမ်က ကောင်တွေ ပေါ့...’

အိမ်ကကောင်တွေ ဆိုတာ သူ့သားသမီးတွေ ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သား၊ သမီးကြီးပဲ ငါးယောက် ရှိ၏ ။

‘သူတို့က ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...’

‘အမွေတောင်းနေလို့...’

‘ဟင်... အဘိုးကဖြင့် ဘာမှ မ ဖြစ်သေးဘူး...’

အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါသည်။ အဘိုးကြီး၏ သားသမီးတွေ ဆိုးကြောင်းကိုတော့ မောင်ဖေ သိသည်။

သမီးနှစ် ယောက် ပါ၏ ။ ထိုပါသော သမီးနှစ် ယောက် မှာ လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ

ဆိုကြသည်။

‘သူတို့က အဖေရယ်... အဖေဆုံးလည်း သားတို့၊ သမီးတို့ပဲ ရမှာပဲ၊
အခုကတည်းက ပေးထားရင် နောက်ဆို အချင်းချင်း မလုရတော့ဘူးပေါ့တဲ့...’

‘အဲ့ဒီတော့ အဘိုးက သူတို့ကို အမွေမပေးချင်လို့လား...’

အဘိုးကြီးက ခေါင်းထပ်ခါပြသည်။

‘အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး သား၊ သမီးတွေ ပဲ ဥစ္စာ ပေးချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
အဘိုးအပေါ်ကောင်း တဲ့သားသမီးကိုတော့ များများ လေး ပေးခဲ့ချင်တယ်...’

‘.....’

‘ဒါပေမယ့် အခုထိ အဘိုးတို့အပေါ်ကို ကောင်းတဲ့ သားသမီး မတွေ့သေးဘူး...’

ဒီတစ်ခါတော့ မောင်ဖေ ခေါင်းညိတ်ရသည့်အလှည့် ဖြစ်သည်။
အဘိုးကြီးပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။

မိမိအပေါ်ကောင်းတဲ့ သားသမီးကိုတော့ များများ ပေးခဲ့ချင်တာပေါ့။

ဆိုတာက အဘိုးကြီးမှာ ကောင်းတဲ့သားသမီး မရှိတာပင် ဖြစ်သည်။
အလုပ်တွေ ကလည်း လုပ်တလှည့်၊ မလုပ်တလှည့် သားသမီးတွေ ဖြစ်သည်။

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော် က ဘာကူညီရမလဲ အဘိုး...’

သူက ထိုသို့မေးတော့ အဘိုးကြီးရဲ့ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့လေးကို ကြားရသည်။

အသက်ကြီးမှ ပူပင်မှု တွေ များ နေသော အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး စုံတွဲ
ကိုကြည့်ပြီး တော် တော် လေးလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

‘အဘိုးတို့အပေါ်ကောင်းတဲ့ သားသမီးကို အဘိုးတို့ ဘယ်လိုလုပ်
သိနိုင်မလဲဆိုတာ မင်းနဲ့ လာတိုင်ပင်တာ၊ မင်းက စာလေးဘာလေး ဖတ်တော့...’

ဒီတစ်ခါတော့ မောင်ဖေ စိတ်ညစ်ရသည့်အလှည့် ဖြစ်သည်။

မိဘကိုယ်တိုင်တောင် မိမိအပေါ်ကောင်းတဲ့ သားသမီးကို မရှာနိုင်တာ သူဆို ဝေလာဝေးပေါ့။

သို့သော် အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးက အားကိုးတကြီး လာတိုင်ပင်တော့
မောင်ဖေမှာ အခက်တွေ့ နေလေ၏ ။

မ ဖြစ် ဖြစ်အောင်တော့ ကူညီရသည်။

‘အဲ... အဘိုးတို့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိတော့ ကျွန်တော် က ပိုဆိုးပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
တစ်ခု တော့ စဉ်းစားမိတယ်...’

‘အေးကွယ်... ပြောကြည့်ပါဦး...’

‘အဘိုးတို့အပေါ်ကို သူတို့ ကောင်းမကောင်း စမ်းကြည့်လို့ရတော့
ရမယ်ထင်တယ်...’

‘ဟေ... အဲ့ဒီလိုရလား...’

အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးမှာ အားတက်သရော ဖြစ်သွား၏ ။

‘သေချာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စမ်းကြည့်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်...’

‘လုပ်စမ်းပါဦး ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်...’

‘ပထမဆုံး ငါတို့မှာ အကြွေးတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီး အဘိုးတို့ရဲ့ သားသမီးတွေ ကို
ပြောရမယ်’

‘ဟင်... ယုံပါ့မလား၊ အိမ်တွေ၊ လယ်တွေ ရှိနေတာ၊ အဲ့ဒါတွေ ကို သူတို့က
သိနေလို့ အမွေတောင်းတာလေ၊ အခုလို သွားပြောတော့ ယုံပါ့မလား’

‘ယုံအောင်လုပ်လို့ ရပါတယ် အဘိုးရဲ့...’

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...’

‘အတိုးပေးစတားတဲ့ ဒေါ်မြသီးရယ်၊ ပြီးတော့ လူကြီးအချို့ရယ်ကို

အကူအညီတောင်းရမယ်၊ ကံပါလေ... ကျွန်တော် ပဲ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ အဘိုးနဲ့ အဘွားကသာ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်၊ အဲ့ဒီလို စမ်းသပ်လိုက်လို့ သားသမီးတွေ က အဘိုးတို့၊ အဘွားတို့အပေါ် ကောင်း၊ မကောင်း သိလိမ့်မယ်...'

‘အေးလေ... မောင်ဖေပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်ရတာ ပေါ့...’

